

forvildede Tanker gennem Hovedet, . . . Tanker, der ogsaa havde kredset om Frk. Ragnhild. Det havde været, som om en Djævel hviskede ham i Øret: „Tøv nu ikke længer. Forstaar du ikke, at Gud selv har overklippet dine Baand og gjort dig fri? Verden ligger dig aaben, og Livets Lykke venter.“ — Han mindedes det nu kun som en fjern, ond Drøm. Det havde været Kødets sidste, afmægtige Opblussen i Overgivelsens Stund, Dødsskriget af en Følelse, som nu var udslukt i hans Bryst . . . dog nej, ikke udslukt, men forvandlet, forherliget, taget op i den store, bekymrede Næstekærlighed, som nu helt fyldte hans Sjæl.

„Men hvorfor svarer De dog ikke!“ udbrød Frk. Ragnhild i en utaalmodig Tone, der dog ikke lød ganske ukunstlet. „Er Betty syg, siden hun ikke vil se mig, eller hvorledes forholder det sig? Pigen sagde, at hun nylig havde lagt sig. Er det maaske blot hendes sædvanlige Hovedpine? — Men saa svar mig dog!“

Emanuel nærmede sig nu med langsomme Skridt. Hans Ansigt var bleven dybt alvorligt. Kun i Øjnene laa endnu som et Genskin af den himmelske Fred.

„Vær kun uden Frygt! For min Søster skal De ikke have Bekymring. Jeg tror, at hun netop